

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. D.**, zast. JUDr. Denisem Mitrovičem, advokátem se sídlem Mírové náměstí 274, Týniště nad Orlicí, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2018, č. j. KRPA-154802-3/ČJ-2018-0000PZ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 8. 2019, č. j. 1 A 72/2018 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 10. 2017, č. j. KRPA-363451-8/PŘ-2017-000M31, zamítlo Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor pohotovostní motorizované jednotky, žádost žalobce o obnovu řízení ve věci rozhodnutí příkazem na místě; žalobci v něm byla dne 7. 10. 2017 uložena pokuta ve výši 200 Kč (pod č. j. KRPA-363451-1/PŘ-2017-0000M31), a to za přešupek na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaná zamítla podané odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí žalované městský soud zamítl. Nesouhlasil s námitkou žalobce, podle které nepostupovala žalovaná správně, pokud rozhodovala o odvolání, které trpělo vadou. Podle jeho názoru totiž odvolání takovou vadou netrpělo a nebylo proto nutné žalobce k odstranění vad vyzvat. Nesouhlasil ani s posouzením námítky, že byly dány důvody pro obnovu řízení. Neshledal důvodným ani návrh na provedení výslechu svědka G. N., který se měl vyjádřit k neprojevení souhlasu k vyřízení přestupku příkazem na místě.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel namítal, že žalovaná se dopustila pochybení, pokud jej nevyzvala k doplnění odvolání, a městský soud se pokusil toto pochybení extenzivním výkladem ospravedlnit. Uvedl, že soud může vykládat vůli účastníka, avšak nemůže ji dotvářet. Soud se tak dopustil zásahu do práva stěžovatele bránit se takovým způsobem, který uzná za vhodný, a argumentací, kterou považuje za přílehavou. Městský soud nebral ohled na to, že sama žalovaná „*poskytla dostatečnou dobu pro doplnění odvolání*“.

[5] Městský soud se nevypořádal s jeho další argumentací, podle které nebyly splněny podmínky pro vyřízení věci v příkazním řízení na místě; rezignoval na objektivní skutečnost, že bylo možné ověřit až v rámci řízení o obnově, zda stěžovatel projevil souhlas s vyřízením věci příkazem. Bez opory v provedeném dokazování dotvořil městský soud skutkový stav svými úvahami (např. to, že stěžovatel si byl vědom následků zaplacení pokuty v rámci příkazního řízení na místě atp.). Považoval proto rozsudek za nepřezkoumatelný.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnula dosavadní průběh řízení a odkázala na odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž souhlasila. Poukázala také na své vyjádření k žalobě. Obsáhle citovala i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Konstatovala, že městský soud řádně odůvodnil, proč nepovažoval námitku absence výzvy k doplnění odvolání za důvodnou. Nesouhlasila ani s dalšími námitkami stěžovatele a odkázala k tomu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007 – 117, týkající se podmínek obnovy řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížnosti uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud nezjistil, že napadený rozsudek trpí vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že vystihl podstatu věci a při posouzení věci vycházel z relevantních skutečností.

pokračování

[10] Není pravda, že městský soud dotvářel skutkový stav svými úvahami, neboť vyšel z obsahu správního spisu, přičemž se neztotožnil s tím, že byly dány důvody pro obnovu řízení. Uvedl, že dle stěžovatele nemělo dojít k projevení souhlasu k vyřízení věci příkazem na místě. S tímto tvrzením se však neztotožnil, neboť bylo v rozporu se skutečností; stěžovatel, který se na místě prokázal občanským průkazem, projevil souhlas s projednáním přestupku v příkazním řízení na místě. Z obsahu bloku se totiž výslovně podává, že podpisem příkazního bloku obviněný souhlasí s projednáním přestupku v příkazním řízení na místě a zároveň se podpisem příkazový blok stává pravomocným a vykonatelným rozhodnutím. Poukázal rovněž na to, že stěžovatel podepsání příkazového bloku ani uhrazení pokuty v rámci správního řízení vedeného o jeho žádosti o obnovu řízení ani následně v žalobě nijak nerozporoval, ale pouze obecně uvedl, že neprojevil souhlas s projednáním věci v příkazním řízení. Nejvyšší správní soud se k této problematice vyjádřil ve své judikatuře opakovaně; na tuto judikaturu ostatně odkázal zcela správně také městský soud (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, nebo na něj navazující rozsudek ze dne 23. 8. 2018, č. j. 5 As 149/2017 - 44). Z uvedeného je patrné, že městský soud vyšel pouze z obsahu správního spisu a zjištěných skutečností, které srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v napadeném rozsudku vysvětlil, proto námitka týkající se skutkového stavu věci není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s další námitkou stěžovatele, podle které městský soud pochybil při posouzení námitky týkající se pochybení žalované při nevydání výzvy k doplnění odvolání. Ačkoli vymezení nesouhlasu s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo učiněno stěžovatelem v odvolání v obecné formě, nedosáhla tato obecnost takové intenzity, aby se dalo dovozovat, že se jednalo o nedostatečné vymezení nebo blanketní odvolání. Městský soud s ohledem na kontext projednávané věci toto obecné konstatování stěžovatele považoval za dostatečné, neboť z jím podaného odvolání bylo patrné, že napadal závěr správního orgánu prvního stupně, kterým v této věci mohl být pouze závěr o nesplnění podmínek pro obnovu řízení, a bylo tedy zřejmé, že stěžovatel se domáhal přezkumu naplnění důvodů pro obnovu řízení.

[12] Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem městského soudu, že v přezkoumávané věci se jednalo o specifický případ, kdy bylo napadáno zamítavé rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který nevyhověl žádosti o obnovu řízení; bylo proto logické dovodit, že argumentace v podaném odvolání se vztahovala právě k nesouhlasu se zamítavým posouzením žádosti. Jak je uvedeno již výše, argumentaci stěžovatele, podle které byl naplněn důvod pro obnovu řízení pro jeho nesouhlas s rozhodnutím věci, nebylo možné přijmout. Podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Stěžovatel v žádosti o obnovu řízení obecně uvedl, že neudělil souhlas s projednáním přestupku v příkazním řízení a bližší odůvodnění této žádosti i následné žaloby pak věnoval rozboru samotného zjištění přestupku na místě a věrohodnosti policistů. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu odkazuje na závěry plynoucí z ustálené judikatury navazující na usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, podle kterého přichází obnova řízení v úvahu u přestupku pouze v tom případě, pokud žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. V rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 6 As 296/2016 - 65, navíc konstatoval, že smyslem obnovy blokového řízení je odstranění zjevné nespravedlnosti, jestliže později vyjde najevo, že osoba, která je na pokutovém bloku jako přestupce uvedena,

se daného přestupku objektivně dopustit nemohla. Žadatel o obnovu řízení je povinen tvrdit a doložit takovou skutkovou verzi reality, která je způsobila jeho souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení zpochybnit. Správní orgán následně hodnotí, zda žadatel unesl své břemeno tvrzení a důkazní a zda je s ohledem na zjištěné skutečnosti možné povolit obnovu řízení. Ze shora uvedeného je patrné, že stěžovatel se pokusil v intencích této judikatury postupovat (tvrdil obecně svůj nesouhlas s projednáním věci v příkazním řízení), avšak neuvedl žádné konkrétní okolnosti, kterými by rozporoval např. svůj podpis na příkazním bloku a tím i projevený souhlas s rozhodnutím o přestupku v příkazním řízení. O podpisu příkazního bloku, resp. o projeveném souhlasu s projednáním věci příkazem na místě, nebyly ve věci pochyby, jak je uvedeno blíže již v odst. [10] tohoto rozsudku a jak správně konstatoval i městský soud.

[13] Městský soud v dané věci nepochybil, pokud vzhledem ke shora uvedenému dospěl k závěru, že podané odvolání bylo projednatelné a žalovaná nebyla povinna stěžovatele vyzvat k jeho doplnění. Stěžovatel byl nadto již v řízení před správním orgánem prvního stupně zastoupen advokátem, který jej zastupuje i v řízení o kasační stížnosti. Advokát je přitom osobou, která má znát právo a která si musela být vědoma následků spojených s podáním takto obecného odvolání, které mohlo obsahovat bližší argumentaci, ke které mu ostatně žalovaná poskytla dostatečnou dobu, jak uvedl v kasační stížnosti, avšak ani v této době odvolání nedoplnil.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2021

JUDr. Radan Malík
předseda senátu